

ชีวิตที่เวียนวนในสังสารวัฏ

ชีวิตในโลกใบนี้ไม่มีอะไรใหม่ เมื่อเราศึกษาพระไตรปิฎกมากขึ้น ก็จะทำให้เห็นว่า ชีวิตนั้นซ้ำเดิมไปตามการเวียนว่ายตายเกิด แต่ละภพแต่ละชาติ ของบุคคลที่มีชื่อปรากฏอยู่ในพระไตรปิฎก จะเห็นว่า บางท่านมีชีวิตที่ขึ้นๆ ลงๆ เดียวก็รวย เดียวก็จน แต่ผลสุดท้ายก็ไปนิพพานหมด

มีบางท่านที่ชีวิตน่าเลื่อมใส คือ ได้แต่ดำรงแต่เป็นคนยากจนมาก และเมื่อไม่ประมาทหมั่นสั่งสมบุญ ภพชาติต่อไปก็จะขยับเลื่อนฐานะมาเป็น เศรษฐี มหาเศรษฐี แล้วก็มาเป็นพระราชา แล้วจากพระราชาที่สละราชสมบัติ ออกบวชเป็นพระอรหันต์ คือ จากชีวิตที่ตกต่ำ ค่อยๆ ขยับสูงขึ้นมาเรื่อยๆ ด้วยการสร้างบุญบารมี เอาบุญต่อบุญ สมบัติต่อสมบัติ

ชาติที่ตนยากจน แต่ได้ไปเจอภักขณมิตร ได้รับคำแนะนำให้มา สร้างบุญ ไม่ว่าจะอยู่ในยุคของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าหรือพระปัจเจกพุทธเจ้า ก็ได้สร้างบุญ พอถึงจากชาตินั้นก็ไปเกิดเป็นชาวสวรรค์ พอหมดกำลังบุญ ของเทวดา ก็ลงมาเกิดเป็นมนุษย์ พอสร้างบุญมากเข้า ก็เป็นอัครมหาเศรษฐี มีสมบัติเพิ่มขึ้นไปเรื่อยๆ จะเป็นอย่างไร ท่องเที่ยวระหว่างโลกมนุษย์กับเทวโลก แล้วลงมาเกิดเป็นพระราชา หรือไม่ก็ลงมาสร้างบารมีใหม่ในฐานะของเศรษฐี แล้วก็มั่งคั่งเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ

ดังนั้น เมื่อจังหวะในการสร้างบารมีมาถึงเราแล้ว อย่าปล่อยให้ผ่านไป ให้ดูตัวอย่างท่านมหาทศตะที่ได้ใช้จังหวะเวลาของชีวิตที่ดั่งาม ได้สร้างมหาทานบารมี แล้วด้วยอานิสงส์แห่งบุญที่เกิดขึ้นจากการสร้างมหาทานบารมีนั้น ได้ส่งผลเกินควรเกินคาด โดยเฉพาะฝนรัตนชาติ ดังที่มีบันทึกไว้ในพระไตรปิฎกเพียง ๖ ครั้ง แต่มี ๓ ครั้งที่สำคัญ คือ ครั้งของพระเจ้าจักรพรรดิ มณฑาตุราช พระเวสสันดร และมหาทศตะ

ไม่น่าเชื่อเลยว่า คนที่จนที่สุดสามารถมีสมบัติอัครรรยไปเป็นเคียงบำ เคียงไหล่กับพระเจ้าจักรพรรดิและพระเวสสันดรได้ด้วยการสร้างมหาทานบารมีเพียงเลี้ยงพระ ๑ องค์ แต่เป็น ๑ องค์ที่เป็นสุดยอดแห่งเนื้อนาบุญ นั่นคือ พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ซึ่งเคยเกี่ยวคู่กันมาในชาติก่อนๆ เวลาบุญส่งผลจึงนำอัครรรย และความไม่ธรรมดาของข้าวคลุกปลาตะเพียนที่เป็นอาหารรสเลิศติดตราตรึงใจข้ามชาติมายาวนานถึง ๑ พุทธันดร นี่เป็นตัวอย่างที่แสดงให้เห็นว่า เมื่อจังหวะของบุญมาส่งผล ประกอบกับพุทธาณภาพและเทวานุภาพ ทำให้อาหารธรรมดากลายเป็นภัตตาหารที่รสไม่ธรรมดา และยังมีอาหารชนิดใดที่มีรสชาติตราตรึงใจข้ามชาติได้ยาวนานขนาดนี้เลย

และผลบุญนี้ก็ยังคงต่อในชาติถัดมา ทำให้ท่านเป็นผู้ถึงพร้อมในทุกด้าน สะดวกสบายในการสร้างบารมีตั้งแต่ยังเยาว์วัย และได้บวชบรรลุนิพพานเป็นพระอรหันต์ในชาติสุดท้าย ชีวิตของท่านจึงเรียกได้ว่าดำเนินไปอย่างงดงามตั้งแต่เบื้องต้นจนอวสานเข้าสู่พระนิพพาน

ตอนสุดท้ายของทุกชีวิตในสังสารวัฏต้องไปนิพพานทั้งหมด

ซึ่งความเข้าใจหรือความปรารถนาที่จะบรรลุนิพพานของแต่ละบุคคลนั้น จะแตกต่างกันไปตามกำลังบารมี ขณะที่บารมียังอ่อน จะไม่ค่อยเห็นความสำคัญ ของพระนิพพานเท่าไร อาจมีความคิดว่า มันไม่สนุก ไม่น่าสนใจ ไม่มีโรงหนั ง ไม่มีโรงละคร ไม่มีที่เที่ยวเล่นสนุกเพลิดเพลิน เพราะตนเองยังไม่เข้าใจอารมณ์ ของพระนิพพาน เข้าใจแต่อารมณ์ในทางโลก แต่พออินทรีย์แก่กล้ามากเข้า คือ ระหว่างที่ยังไม่ยากไปนิพพาน ก็สร้างบุญไปเรื่อยๆ บุญที่สั่งสมทีละเล็กละน้อย พอมากเข้าอินทรีย์ก็แก่กล้า มีบารมีแก่อบขึ้น ถึงตอนนี้จะเกิดความรู้สึกว่า สิ่งต่างๆ ในทางโลกหมดความจำเป็น เกิดความเบื่อหน่าย อิ่มไปหมดเลย คือ รู้สึกว่าความจำเป็นที่จะใช้ชีวิตในทางโลก หรือในระดับของปุถุชนทั่วไป ไม่มีเหลืออยู่ จะรู้สึกเฉยๆ อย่างนั้น

ในที่สุดเมื่อบารมีเต็มเปี่ยมแล้ว ก็จะได้มีโอกาสมาฟังพระสัทธรรม คำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วจึงสามารถบรรลุธรรมเป็นพระอรหันต์ หมดกิเลสเข้านิพพานได้ในที่สุด หรือบางคนอาจจะมี ความปรารถนาที่ มากกว่านั้น เช่น ต้องการบรรลุธรรมด้วยตัวเอง ก็จะสั่งสมบุญให้มากๆ เข้า จนกระทั่งบารมีเต็มเปี่ยม ตรัสรู้ชอบได้ด้วยตนเอง แต่ไม่สอนใคร ที่เรียกว่า **พระปัจเจกพุทธเจ้า** หรือถ้าสั่งสมบุญมากกว่านั้น ตั้งความปรารถนาที่จะสอน คนอื่นให้ตรัสรู้ตามตนเองได้ เรียกว่า **พระสัมมาสัมพุทธเจ้า** พระบรมครู ที่จะโปรดสอนสัตว์โลกให้รู้เห็นธรรมตามพระองค์ไปได้ แต่ทั้งนี้ทั้งนั้น ทุกๆ พระองค์มีเป้าหมายที่สูงที่สุด คือ **ต้องการหลุดพ้นจากการ เวียนว่ายตายเกิดในสังสารวัฏและเข้านิพพานในที่สุด**